

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **IMOLA Recycling s. r. o.**, se sídlem Drahojov 1019/27, Praha 9, zastoupena JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem, se sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2015, č. j. 27742/15/5100-41451-711055, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2016, č. j. 29 Af 110/2015 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Usnesení krajského soudu

[1] Usnesením ze dne 11. 1. 2016, č. j. 29 Af 110/2015 - 16, zastavil Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) dle § 47 písm. c) s. ř. s ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2015, č. j. 27742/15/5100-41451-711055, o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní, z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uvádí, že výzvu ke splnění poplatkové povinnosti zaslal krajský soud jejímu právnímu zástupci těsně před vánočními svátky, dne 21. 12. 2015, a stanovil lhůtu 10 dnů. Stěžovatelka tedy měla zaplatit poplatek do 31. 12. 2015. Právní zástupce přeposlal ihned výzvu statutárnímu zástupci stěžovatelky, ten se však vrátil „z cest“ až dne 13. 1. 2016, přičemž soudní poplatek za podanou žalobu ihned uhradil. Dle názoru stěžovatelky tak nenastala právní moc usnesení o zastavení řízení a vzhledem k uhrazení poplatku jejím statutárním zástupcem ihned po návratu „z cest“ není důvod k zastavení řízení o žalobě. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Z opatrnosti stěžovatelka požádala i o prominutí zmeškání lhůty pro zaplacení poplatku v souladu s § 64 s. ř. s. ve spojení s § 58 o. s. ř.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném usnesení, stěžovatelčiny důvody pro nezaplacení označil za irelevantní a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[6] Ze spisů vyplynulo, že stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek společně s podáním žaloby dne 16. 11. 2015. Krajským soudem byla usnesením ze dne 9. 12. 2015, č. j. 29 Af 110/2015 – 12, vyzvána k jeho zaplacení ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení a zároveň byla poučena o následcích nesplnění této výzvy. Toto usnesení jí bylo doručeno dne 21. 12. 2015. Stěžovatelka soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatila. Krajský soud proto řízení o žalobě dne 11. 1. 2016 napadeným usnesením zastavil, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2016. Z dokumentu „Záznam o složení“ vyplývá, že stěžovatelkou zaplacený soudní poplatek 3000 Kč byl připsán na účet krajského soudu dne 15. 1. 2016. Ze stěžovatelkou zasláního dokumentu „Pohyby na účtu“ vyplývá, že stěžovatelka zadala příkaz k bezhotovostní platbě dne 14. 1. 2016.

[7] Dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, *[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*

[8] Dle § 9 odst. 7 věta první zákona o soudních poplatcích *[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení.*

pokračování

[9] Stěžovatelka namítá, že právní moc usnesení nenastala, neboť její statutární zástupce zaplatil soudní poplatek ihned, jak se o této povinnosti dozvěděl.

[10] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatelka byla povinna uhradit soudní poplatek již při podání správní žaloby. Předmětný poplatek je totiž splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), tj. podáním žaloby [§ 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona]. Protože stěžovatelka poplatek nezaplatila, krajský soud ji správně vyzval dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích usnesením ze dne 9. 12. 2015, č. j. 29 Af 110/2015 – 12, k zaplacení tohoto poplatku a určil jí k tomu dostatečnou lhůtu 10 dnů. Lhůta uplynula dne 31. 12. 2015. Protože stěžovatelka ani v této lhůtě poplatek nezaplatila, a byly tak splněny podmínky § 9 odst. 1 věta za středníkem zákona o soudních poplatcích, nezbylo krajskému soudu než řízení zastavit, což učinil usnesením ze dne 11. 1. 2016, tedy 11 dnů po uplynutí soudem stanovené lhůty k zaplacení soudního poplatku. Zástupci stěžovatelky bylo doručeno usnesení o zastavení řízení o žalobě dne 13. 1. 2016.

[11] Stěžovatelka se mýlí, pokud se domnívá, že usnesení nenabýlo právní moci, protože soudní poplatek zaplatil statutární zástupce ihned po návratu „z cest“. Usnesení o zastavení řízení o žalobě totiž nabývá právní moci uplynutím dne, v němž bylo doručeno. K odvrácení následků usnesení o zastavení řízení bylo nutno, aby stěžovatelka zaplatila soudní poplatek včas, nejpozději v den doručení usnesení o zastavení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2013, č. j. 6 As 138/2013 – 20). Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 – 49, konstatoval, že *„pojem zaplacen je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tj. že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Až v tomto okamžiku je totiž bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil. Do doby, než je částka připsána na účet soudu, je nejisté, zda účastník řízení požadovanou částku na účet soudu skutečně odeslal a zda vůbec bude tato částka na účet soudu poukázána. Tento výklad odpovídá významu, který je pojmu zaplacen obecně přisuzován, tj. faktické dispozici příjemce uhrazenou peněžní částkou. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. „záznam o složení“, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu.“* Soudní poplatek uhradila stěžovatelka bezhotovostním převodem dne 14. 1. 2016, přičemž na účet soudu byl poplatek připsán dne 15. 1. 2016. Z uvedeného vyplývá, že stěžovatelka zaplatila soudní poplatek dne 15. 1. 2016, tedy 2 dny po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení. Uvedenou námitku proto shledal Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou.

[12] Rozhodující v daném případě není ani skutečnost, že soudní poplatek zaplatil statutární zástupce stěžovatelky ihned po návratu „z cest“. Stěžovatelka si zvolila pro řízení před krajským soudem zástupce, JUDr. Petra Vaňka, advokáta. Ten, jako profesionál poskytující právní služby, si musel být bezpochyby vědom, že podání žaloby ve správním soudnictví je zatíženo poplatkovou povinností a že v případě nezaplacení poplatku při podání žaloby bude soudem vyzván k jeho uhrazení přímo on jakožto zástupce. Protože se

v případě zaplacení soudního poplatku nejedná o úkon, který by musel vykonat účastník osobně, nýbrž o úkon, který může vykonat jeho zástupce, mohl jej učinit právě on. Zvolený zástupce si musel být také vědom toho, že s nezaplacením poplatku v soudem dodatečně stanovené lhůtě může být spojen pro stěžovatelku nevitáný následek spočívající v zastavení soudního řízení. Přehlédnout nelze ani výši poplatku (3000 Kč), u níž lze očekávat zaplacení za klienta advokátem, pokud se mu nepodaří se s klientem před uplynutím lhůty spojit. Přesto, že nečinným byl zástupce stěžovatelky, je nutno přičíst tuto nečinnost samotné stěžovatelce, protože to byla právě ona, kdo si jej ke svému zastupování zvolila.

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že nemůže zmeškání lhůty k zaplacení soudního poplatku ani prominout, jak žádá stěžovatelka, neboť v řízení o její správní žalobě k tomu nemá pravomoc a v řízení o kasační stížnosti stěžovatelka soudní poplatek zaplatila. Nad uvedené Nejvyšší správní soud doplňuje, že již například v rozsudku ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 69/2012 – 20, vyslovil, že soudem stanovenou lhůtu k zaplacení soudního poplatku lze prodloužit a její případné zmeškání prominout (prominutí zmeškání lhůty je pro správní soudnictví upraveno v § 40 odst. 5 s. ř. s., nepoužije se tedy § 58 o. s. ř., na nějž odkazuje stěžovatelka), ovšem pouze za předpokladu, že řízení, v rámci něhož má být soudní poplatek zaplacen, neskončilo. Žádost o prominutí proto musí být soudu doručena do doby, než rozhodne o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích). Jak již bylo uvedeno výše, řízení o žalobě stěžovatelky bylo zastaveno, a tedy skončeno dne 13. 1. 2016, a žádost o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení soudního poplatku (uvedená v rámci kasační stížnosti) byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena dne 28. 1. 2016, tedy opožděně. Zmeškání lhůty k zaplacení soudního poplatku tak nelze prominout. V této situaci Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné žádost stěžovatelky postoupit krajskému soudu k rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud řízení o žalobě stěžovatelky zastavil zcela v souladu se zákonem [§ 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích]. Kasační stížnost tedy není důvodná, a Nejvyšší správní soud ji podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí právo na náhradu nákladu nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 29. února 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu